

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4DE JAARGANG No. 18

15 cts.

VRUDAG 25 JULI 1924

DANKER'S HAEDEN EN PETTEN

Café-Concert „De La Paix” Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam

Telefoon 5992

Middag- en Avondconcert.
Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

DE ROZENTENTOONSTELLING TE BUSSUM

De op het gebied der rozencultuur zoo bekende vereniging „Nos Jungunt Rosae” heeft in Bussum een tentoonstelling georganiseerd, die een schitterend bewijs van de vakkennis onzer Nederlandsche rozenkweekers geeft. De buitengewoonste en de prachtigste rozen waren er te zien. Hierboven een nieuwe roos „Goudvink”, gekweekt door M. Leenders & Co. te Tegelen, die met den hoogsten prijs bekroond werd. Deze roos is nog niet in den handel.

Speciale afdeling voor heeren strijkgood. Modelwasscherij

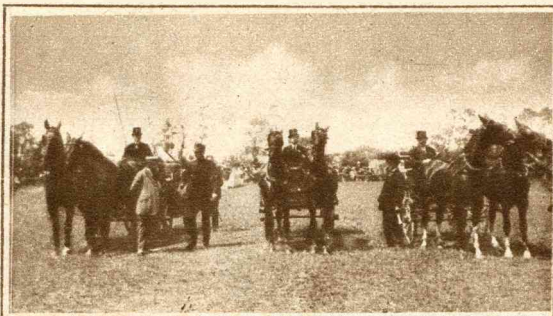

over het Y.

GEMENGD NIEUWS

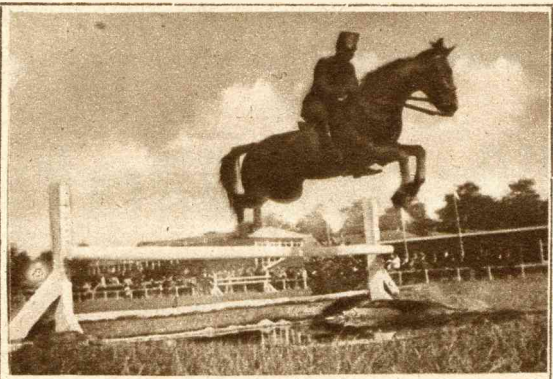

Majoor J. M. Sluys, garnizoenscommandant te Amsterdam, die op 51-jarigen leeftijd is overleden.

Het Concours-Hippique en het Springconcours te Alkmaar.

De drie prijswinnaars in het nummer tweespannen, v. l. n. r. Bultman, Haarlemmermeer, 1ste; Martin van Delden, A'dam, 2de en Gebr. Hoed, Alkmaar, 3de prijs.

Kapitein de Kruiff op Roland.

Jhr. Gevaerts van Nuland op Oneguine waarmede hij den eersten prijs won.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”, - „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen

Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

Laat Uw premieplaat van „De Stad” omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN van alle soorten Platen. Grootte sortering Etsen.

ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

ADVERTEERT

U

IN HET
WEEKBLAD

DE STAD

!! AMSTERDAM !!

**STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA
'T GOEDKOOPSTE**

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

De meest aanbevelenswaardige lectuur voor ieder huisgezin is
**DE
LEESBIBLIOTHEEK,**

uitgaaf der
**DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —**

Prijs per 12 deelen, besteld bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

Adverteert in „De Stad”

DANKBETUIGING

Ondergeteekende betuigt hiermede zijn oprechten dank aan de Directie van „De Stad Amsterdam” voor de

Uitkeering van f 30.—

voor het aan hem overkomen ongeval, waardoor hij zijn linker ringvinger heeft verloren.

P. VLAANDEREN,
Polanenstraat 60 I, Amsterdam.

Jogal

Snel en zeker werkend tegen
Rheumatiek | **Verkoudheid**
Hoofd- en | **Griep**
Zenuwpijn | **Influenza**

Togal-tabl. bij alle Apoth. en Drogisten verkrijgbaar.

Weg met de waschvrouw!

Ik wasch zelf!

Mijn prima kwaliteit
**Gummi en Celluloid
Boorden, Fronts, Man-
chetten, Verpleegster-
boorden en manchet-
ten, Halfhemdjes voor
oude heeren enz.**

zijn alleen met koud water af te wassen, jeren te dragen, van het beste linnen strijkgoed niet te onderscheiden, met knoops-gatenversterking voorzien en nemen beslist geen vuil aan.

**Speciaal Huis:
ALEX HAASE, A'dam
Haarlemmerstraat 36**

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneeren op DE STAD AMSTERDAM à $\frac{f 1.65}{\text{per drie maanden}}$ 1) $\frac{f 0.12}{\text{per week}}$

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons bureau Heerengracht 131, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
HEERENGRACHT 131

Probeert ze heden

15 cent

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f 1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12¹/₂ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

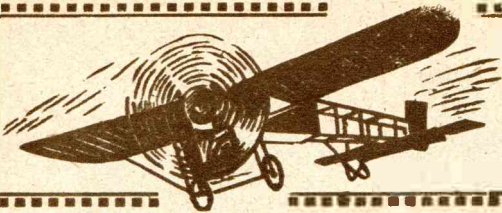
ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

BIJ ONZE MARINIERS.

Luitenant-kolonel P. S. Groen, tot nu toe commandant der mariniers-kazerne, is bevorderd tot kolonel-inspecteur der Marine te 's-Gravenhage. In zijn plaats hier is benoemd kapitein-luitenant ter zee F. A. Buddingh. Op de foto: de hoofdofficieren inspecteeren den troep voor de overgave van het commandement. Links de scheidende commandant overste Groen, rechts de nieuwe commandant kapitein-luitenant Buddingh.

18

Het Vliegveld van het Kasteel

Naar het Engelsch
van Heddon Hill
door A. T. *****

Maar hij wilde toch de deur eens onderzoeken, en zette zijn lantaarn weer aan. Maar spoedig zette hij zich weer in donker, daar hij wel inzag, dat het eenige gereedschap dat hij bij zich had, de kleine moersleutel, niets zou vermogen tegen de dikke eikenhouten panelen en het zware slot.

Voor hij zijn licht doofde, keek hij op zijn horloge. Het was vijf uur 's morgens, er restten dus nog zeventien uren, voor hij hulp van buiten af zou kunnen verwachten wanneer zijn raad, om te middernacht een inval in het Kasteel te doen, ten minste werd opgevolgd. Hij dacht er aan, dat hij dan reeds dood kon zijn van honger en dorst en gebrek aan lucht, wanneer hij al niet vroeger vermoord werd.

Tegen den muur leunend trachtte hij zich te kalmeeren, maar de gedachte aan Helen's afschuwelijk lot maakte hem dit onmogelijk. Ware het niet om haar, hij zou zijn eigen lot met gelatenheid hebben gedragen. Hij had gedaan wat hij zich had voorgenomen te doen; wanneer de macht, die hij in beweging had gezet, te laat kwam om te redden, dan zou ze in elk geval kunnen straffen. Wat er ook gebeurde, het verblijf van Ambler's bende had hij voor hen te heet gemaakt dan dat zij er zouden kunnen blijven. En mochten ze er vandoor gaan, vóór de politie kwam, dan zouden de schurken toch gemakkelijk gevonden kunnen worden.

Het bereiken van zulk een doel was, zei hij tot zichzelf, met zijn eigen nietige leven niet te duur betaald. Maar Helen! In de macht van dien troep huilende wolven! Hij kon er niet zonder tranen aan denken.

Voor een dapperen man is het te veel om absoluut niet in staat te zijn een geliefde te behoeden voor menselijke wreedheid.

Plotseling werden zijn gedachten weer getrokken naar zijn eigen lot. In de stilte van de donkere cel werd hij zich bewust, dat er iets bewoog en dat dat iets hij zelf was. Het was hem totaal onbegrijpelijk, wat er eigenlijk gebeurde. Zijn hoofd, dat tegen den muur leunde, gleed heel langzaam naar boven. Hij trok zijn hoofd van den muur terug en, hoewel de beweging nu niet zoo sterk voelbaar was, merkte hij die nu toch over zijn heele lichaam.

Plotseling begreep hij, wat er gebeurde. De vloer, waarop hij stond, rees omhoog. Daar hij natuurlijk het mechanisme van dit duivelsche folterwerktuig niet kende, wist hij niet, hoe lang het zou duren, maar het slot moest wel zijn, dat hij tegen de zoldering van den kerker zou worden plat gedrukt. Hij had wel eens gelezen van een zoldering in een beruchte landelijke herberg, die op de gasten neerdaalde, opdat de waard hen zou kunnen berooven; hij zou nu het slachtoffer worden van een dergelijke inrichting.

Een dof, knarsend geluid trof zijn oor. Hij veronderstelde, dat het het mechanisme was, dat dezen duivelschen menschen-val in werking stelde en hij verbaasde er zich zelf over, dat hij er over nadacht, of het toestel met de hand of mechanisch in werking zou worden gebracht. Klaarblijkelijk had Ambler hem gedoemd, om op deze wijze te sterven, hoewel het onbegrijpelijk was, dat een tijdelijke bewoner de groote kosten zou hebben gemaakt, die zulk een moordwerktuig moest hebben vereischt, alleen maar voor het geval het eens noodig zou mogen zijn.

Maar even onbegrijpelijk was het, dat het geheim van den kerker, als dit al bestaan had voor de verhuring van het Kasteel, door Lord Honiton zou zijn megedeeld aan den huurder.

Voor het hoofd van een oude familie was het immers geen geheim om trotsch op te wezen, daar het niet pleitte voor het karakter van zijn voorouders. Er was dan ook geen woord over gesproken, toen Tom vroeger door den

eigenaar zelf het Kasteel was rondgeleid om het te bezichtigen.

Weer trof Tom een ander gevoel. De trilling, die zich aan zijn heele lichaam had meedeeld, hield op en eveneens het geknars van het mechanisme. Hij legde zijn hoofd weer tegen den muur en het ging niet meer in de hoogte. Na eenige oogenblikken echter kwam er weer beweging in hem — dit maal echter een heel andere. De steen waarop hij stond werd met een ruk naar boven geduwd en Tom viel, vergeefsche moeite doende om zijn evenwicht te bewaren, languit op den vloer.

Terwijl hij viel gaf hij zijn electrische lantaarn contact en richtte het licht op de plek waar hij had gestaan. De steen was als een

inspecteur, die mij per telefoon vertelde, dat er op het Kasteel een bende valsche munters woonden en dat jij en juffrouw Learoyd zich in moeilijkheden bevonden. Wylie heeft het druk met een andere zaak en kan hier niet voor morgen optreden, daarom ben ik even van mijn andere kasteel, Pynestock, overgekomen. Ik ben hier binnen gekomen door een ondergrondse gang, die aan het andere einde eindigt in de herberg *Het Baken*."

Tom lachte. „Maar dat verklaart nog niet, waarom u mij den doodschrik op het lijf joeg.

ZANDVOORT IN VOGELVLUCHT

Van onze foto's, beide genomen van hotel Seinpost, is de eerste genomen in de richting

luik omgeslagen en uit de daardoor ontstane opening kwam eerst een grijs hoofd, daarna een joviaal, rood gezicht te voorschijn.

Tom herkende dat gezicht dadelijk. De zonderlinge verschijning was de Graaf van Honiton, de respectabele peer, die om financiële redenen, een van zijn statige kasteelen had verhuurd.

„Hallo, Tommy,” riep hij uit, „daar ben ik. Maar we hebben geen tijd om te praten, wanneer we een ongeluk willen vermijden. Volg me gauw! Dit afschuwelijke ding moet noodig eens gesmeerd worden — ik weet niet, of het nog wel lang intact zal blijven.”

Lord Honiton verdween weer en Tom volgde hem. Hij stond nu op een ladder en toen hij die was afgeklimmen zag hij daar beneden zijn redder staan, die zich het zweet van het voorhoofd wischte, nadat hij twee hefboomen, die uit den muur staken, in beweging had gesteld. Achter hem zag hij den ingang van een nauwen tunnel die in het gesteente van de rots was uitgehouwen.

„Hier kunnen we elkaar beter een en ander vertellen,” zei de graaf, zijn lamp aanstekend. „Ik ben hier, dank zij mijn vriend Wylie, den

door den vloer van m'n gevangenis te laten rijzen.”

„Ik wist niet, dat er iemand in de cel was,” was het antwoord. „Het was de eenige manier om binnen te komen, zonder me aan de poort aan te melden en naar wat ik van Wylie vernam, geloof ik niet, dat ze me daar zouden hebben binnen gelaten. Het is een treurige bekentenis voor een edelman, Tom, maar ik moet erkennen, dat mijn voorvaderen van lang geleden gemeene schurken waren. Zij waren gewoon hun vijanden in dien kerker op te sluiten en hen te doden door ze tusschen vloer en zoldering plat te drukken. Tevens hadden ze in dien kerker een geheimen weg om uit het Kasteel te komen, wanneer er zich iemand in den kerker bevond. Zoodra de vloer drie voet gerezen is, klapt een steenen luik open, waardoor men de ladder kan bereiken, die we zooeven zijn afgedaald. Zoodra ik je zag begreep ik, dat de deur van den kerker van buiten gesloten was en ik dus langs dezen weg niet in het Kasteel zou kunnen

komen. En nu over jou. Je voornaamste zorg is natuurlijk Helen Learoyd, niet?"

"Natuurlijk," zei Tom, en hij deed een beknopt verslag der gebeurtenissen van af Dillon's dood tot aan zijn eigen gevangennamen in den kerker. Toen hij vertelde van Ambler's gedrag tegenover Helen, kende Lord Honiton's woede geen grenzen meer.

"Die schurk," gromde hij. "Het meisje bevindt zich in groot gevaar, Tom. We moeten langs een anderen weg binnen zien te komen. Gelukkig is er nog een weg, al is die ook gevaarlijk. We zullen er echter nog al tijd voor noodig hebben en dus is er geen oogenblik te verliezen."

De spreker verdween in de opening van den tunnel en Tom haastte zich hem te volgen. Ze kwamen voorbij een kruisgang en de graaf wees dat hij langs dien weg uit de herberg gekomen was.

"Wist Mike Carden, dat u naar 't kasteel ging?"

"Nee. Hij denkt, dat ik met een flesch van

hij terstond door de zee worden verzwolgen.

Tom spitste de ooren en voegde zich toen haastig weer bij Lord Honiton.

"Het zal beter zijn dadelijk weer te sluiten," fluisterde hij. "Er zijn menschen aan den rand van de klip. Ik herken de stemmen van Ambler en een van zijn vertrouwde assistenten."

Lord Honiton draaide den beweegbaren steen weer op zijn plaats en beiden bleven, luisterend, er achter staan. Het geluid van voetstappen kwam dichterbij.

"Is Thyne bij den ouden schurk?" fluisterde de graaf.

"Was 't maar waar," zei Tom.

"Het daaropvolgende oogenblik klonk de hooge stem van den kasteelbewoner.

"Hier moet het wezen. Terwijl Thyne met de dame bezig is, zullen wij haar aanbidder vangen. Ik heb het plan van het kasteel goed bestudeerd eer ik hier kwam. Hier moet een uitgang zijn die nog dateert van den tijd, toen de edele heeren van Honiton vrijbuiters waren, net als wij nu. Wat ziet de wereld, in vijf eeuwen tijds, toch een veranderingen!"

De pedanterie van den aartsschurk scheen echter geen indruk te maken op zijn begeleider.

alleen en hij hoorde het volgende gesprek:

"Wie duivel, ben je en waar kom je vandaan?" klonk Jethro's diepe stem.

En toen die van Ambler, bevend van opwinding:

"Is het Baxter?"

"Hoe maakt u 't, meneer Ambler?" zei de beschaafde stem van den graaf. "Nee, mijn naam is niet Baxter, maar Honiton. Ik had het genoeg kennis met u te maken, toen u het kasteel kwam bezichtigen, eer u me de eer aandeed, het van me te huren. Er kwam mij een gerucht ter oore, dat hier iets niet in orde was, waarom ik de vrijheid heb genomen even te komen kijken. Ik heb mijn eigen methode om hier binnen te komen en het gerucht was van dien aard, dat ik mij vrij voelde om er gebruik van te maken."

Een stilte van een halve minuut volgde op deze verbluffende openhartigheid.

"Een gerucht?" piepte Ambler ten slotte.

"Mag ik u vragen welk gerucht?"

"U werd er van beschuldigd valsche bankpapier te fabriceren op groote schaal."

"Maar mylord, dat is vreeselijk!" kwam een opgewonden protest. "Maar och, ik kan het u niet kwalijk nemen, dat u waakt over den goeden naam van uw huis. En daar ik weet, dat ik onschuldig ben, hoef ik u niet te vragen of u iets gevonden hebt, dat het gerucht zou kunnen bevestigen?"

"Ik heb nog geen gelegenheid gehad. Ik ben zooveel pas aangekomen," was het droge antwoord.

"Wel, ik denk, dat ik er u wel van zal kunnen overtuigen, dat ik het slachtoffer ben van lastertongen. Als een kampioen van de drankbestrijding heb ik een menigte vijanden."

"Ja, dat zal wel," antwoordde Lord Honiton.

"Als u me toestaat even rond te kijken, dan zal ik wel kunnen zeggen, dat alles in orde is en ik kan m'n vriend den inspecteur telephonen, dat hij den inval wel achterwege kan laten."

"Den inval?" zei Ambler op zachten toon.

"Ja, Wylie is nu voor eenige uren elders opgehouden, anders was hij al hier geweest. Ik heb liever geen schandaal, als het kan voorkomen worden."

Komt u mee, mylord. Met uw eigen oogen zult ge er u van kunnen overtuigen, dat alles in orde is. Dan kunt u een einde maken aan dit intrigeeren tegenover iemand waarop niets te zeggen valt."

Ambler's verontwaardiging was goed gespeeld, maar er was iets onheilspellends in zijn vriendelijkheid.

"Die oude schurk heeft weer iets slechts in den zin," mompelde Tom. En zoodra de anderen zich in beweging zetten volgde hij door de opening, die Lord Honiton voor hem gelaten had. Boven aan het zig-zag-pad zag Tom de drie mannen door den tuin loopen naar de stallen. Min of meer verwonderd verborg Tom zich achter een muur en van hier ving hij een deel van het gesprek op.

"Ik zou eerst wel even een kijkje willen nemen in de stallen," zei Lord Honiton. "Anders moeten we hier straks weer terug komen en ik ben niet zoo jong meer."

Er was een kleine pauze. Toen zei Ambler:

"Jethro, heb jij de sleutels bij je? Best! Maak de poort dan eens open voor meneer den graaf. Hij zal wel gauw genoeg tevreden gesteld zijn."

Jethro gehoorzaamde en het trio verdween in den stal. De deur werd onmiddellijk gesloten en de stemmen waren niet meer te hooren. Tom was teleurgesteld. Het zou interessant zijn geweest om te hooren wat de graaf zeggen zou over de kleine drukpers, waarmee de valsche bankbiljetten gemaakt werden. En nog interessanter zou het zijn geweest om het antwoord van Ambler en zijn satelliet te hooren. Lord Honiton was een bejaard man. Hoe zou het hem vergaan in de handen van deze twee misdadigers, als hij weigerde den inval te voorkomen?

Intusschen keek Lord Honiton in den stal opmerkzaam rond en toen hij de drukpers zag, floot hij even tusschen de tanden.

"Nee," zei hij toen op beslist toon, "ik zal den inval van inspecteur Wylie niet verhinderen. Te oordeelen naar wat ik hier zie,

ZANDVOORT IN VOGELVLUCHT

van het strand, terwijl de tweede een kijkje over het dorp zelf en verder landinwaarts geeft.

zijn besten port in de achterkamer zit. Daar komt de geheime gang uit — bij een beweegbaar paneel, waarvan ik alleen den sleutel heb. Ik had gezegd, dat ik niet gestoord mocht worden."

Zij liepen voort, tot ze bijeen dikken steenen muur kwamen, Lord Honiton hief de hand op en drukte ergens met zijn wijsvinger, waarop een gedeelte van den muur omwentelde en in het maanlicht diep beneden hen de zee te zien kwam. Tom wist op eens waar hij was. Deze uitmonding van de onderaardsche gang bevond zich in den achtermuur van de steenen hut, onder de klip aan den voet waarvan Dillon's lijk aan het strand gevonden was — dezelfde plaats, waar Calypso hem indertijd verborgen had.

Hij keek naar beneden. De aanblik was nu anders dan in den nacht toen Dillon gestorven was. Toen was het ebbe geweest, nu was het vloed en de zee spoelde om de klippen heen. Er was nu in het geheel geen strand. Indien er nu iemand over de klip werd gegooid, zou

Het was de stem van Jethro, die antwoordde: "Dus daar Baxter niet meer in den kerker is, moet hij een uitweg hebben gevonden, ofwel hij is nog in de gang."

"Natuurlijk!" snauwde Ambler. "Even natuurlijk, dat als hij geen uitweg naar buiten heeft kunnen vinden, wij den weg naar binnen moeten vinden. Jammer, dat de boekenworm, die de plannen van het kasteel geteekend heeft, geen details beschrijft. Misschien wist hij er zelf niets van. Maar we zullen toch wel uitvinden hoe we er in komen. Ik heb nog heel wat af te rekenen met dien Baxter."

ACHTENDERTIGSTE HOOFDSTUK.

DE GIJZELAAR.

"Ik zal die kerels eens 'n verrassing geven, zooals ze er nog nooit een gehad hebben!" zei Lord Honiton. "Ik zal waarschijnlijk met ze meegaan, maar ik zal trachten de opening ongesloten te laten. Al wat je dan te doen hebt is, met de linkerhand tegen den steen aan te duwen. Dan ben je vrij, maar tracht te voorkomen, dat je gezien wordt."

Eer Tom nog een woord kon zeggen was hij

De Amerikaansche officieren van de te Rotterdam liggende slagschepen „Wyoming” en „Arkansas” brachten een bezoek aan de Nieuwe Kerk en legden een krans op het graf van De Ruyter. In de kerk poseerde het gezelschap even voor onzen fotograaf (X de commandant van het eskader, vice-admiraal Newton Mac Cully). De rechtsche foto is genomen bij het verlaten der nieuwe kerk. Tusschen den admiraal en zijn adjudant ziet men hier Mr. E. H. von Baumhauer, secretaris der Ned. Amerikaansche Kamer van Koophandel.

Het is veertig jaar geleden, dat

VICTORIA-WATER

Oberlahnstein

hier te lande werd ingevoerd. De omzet van Victoria-Water is sinds verduizendvoudigd en gestadig neemt het gebruik toe. Alleen het beste kan zoo populair worden.

Voor huishoudelijk gebruik bijzonder aanbevolen in heele Litereschroefflesschen, inhoudsprijs 32 cent.

zal het goed wezen, als hij zoo spoedig mogelijk hier komt.”

Ambler keek den spreker aan, schijnbaar meer treurig dan boos.

„Waarom zou u geen partner worden, mylord?”, vroeg hij op zachten toon. „Wat zou u zeggen van honderd duizend pond? U zou dan al uw hypotheeken kunnen afbetalen.”

„Niet met de vodden, die u in Courtenay Peveril hebt laten verspreiden,” antwoordde de graaf.

Er kwam nu een hardere klank in de stem van Ambler, maar nog steeds wist hij zich te beheerschen.

„Als u daarvan weet, mylord, zal ik een hooger bod moeten doen. Ik zal er honderd vijftig duizend pond van maken in biljetten van de Engelsche Bank, als u liever geen chèque van mij hebt. En ik zal zelf met u naar de Engelsche Bank gaan om het geld te halen.”

„Ik wil u liever veroordeeld zien,” was het korte antwoord.

„Dan brengt u me in een onaangename positie, Lord Honiton,” zei hij. „Het spijt me wel, maar er is geen andere uitweg. Ik zal u

als gijzelaar moeten houden. Misschien wordt het ons dan vergund, in vrede te vertrekken, om te voorkomen, dat u aan meerdere onaan-

Het
bekende
adres
voor
prima
Optiek

Amstel 210

's Avonds na 6.30 gesloten

genaamheden zult worden blootgesteld.”

„Ik veronderstel, dat u wel het beste zult weten wat u te doen staat en dat u zich steeds aan meer straf blootstelt,” zei de graaf.

„Straf kan alleen worden toegepast na inhechtenis-neming en die wil ik juist voorkomen,” antwoordde Ambler. „Jethro; meneer de graaf is te verstandig om ons vertrek te willen verhinderen, maar als hij zoo dwaas mocht wezen om het te willen probeeren, schiet hem dan neer als een hond.”

Twee seconden later zag Tom, die niets van dit alles had gehoord, Ambler en Jethro uit den stal komen en op het kasteel toe loopen, nadat ze de deur zorgvuldig achter zich gesloten hadden.

Hij verbaasde er zich over, dat Lord Honiton niet bij hen was. Hij begreep wel dat dit een nieuwe schurkenstreek van de valschemunters-bende beteekende, en dat 't nu zijn beurt was, om den graaf te redden. Hij bedacht hoe hij weer met hem in contact kon komen, toen hij gerinkel hoorde van gebroken glas en de schreeuw van een vrouw.

„Dat is Helen!” riep hij uit.

„En niet meer denkend aan den graaf rende hij voort.

(Wordt voortgezet)

ROOKT *Spartan*

Op het Stadion werd tusschen Amerikaansche adelborsten en de Amsterdamsche baseballers een wedstrijd gehouden. Foto links: op weg naar de honk. Rechts een groep adelborsten, die met belangstelling de spelkansen van hun makkers volgen.

MALLE GEVALLEN

1. Een knorrige oude heer kwam op 'n ochtend in zeer slechte luim op zijn kantoor, en begon zijn wrevel lucht te geven op het aardige meisje dat dienst deed aan de schrijfmachine.

„Wat is dat weer een rommel op dien lesse-naar!” zei hij norsch.

„Dat is het altijd,” antwoordde zij zachtmoedig. „U hebt immers uitdrukkelijk gezegd, dat daar niets verlegd mag worden.”

„Ik wil mijn papieren niet verlegd hebben; maar ik heb niet gezegd dat b.v. dit blad postzegels daar moet blijven liggen.”

„Waar moet ik het dan leggen?” vroeg zij stemmig, terwijl zij het opnam.

„Doe niet zulke vervelende vragen,” snauwde hij. „Leg... 't kan me niet schelen, als ik het maar niet meer zie.”

„Goed, mijnheer,” zeide zij, zoo zacht als een duif, en na met haar frisch rood tongetje over de gegomde achterzijde gestreken te hebben, plakte zij het op zijn kaal hoofd.

2. Een filosoof wilde een rivier over en kroop in een boot. Onderweg vroeg hij den schipper:

„Kunt ge cijferen?”

„Cijferen, neen, daar ken ik geen drommel van!”

„O mensch, dat spijt mij, want ge hebt een vierde van uw leven verloren.”

Eenige minuten later vroeg hij weer:

„Verstaat ge iets van wiskunde?”

„Niks.”

„Ach! dan zijt gij een tweede vierde van uw leven kwijt.”

De filosoof zat eenigen tijd diepzinnig na te denken en vroeg eindelijk weer:

„Hebt ge kennis van sterrenkunde?”

„Van dat beest heb ik nooit hooren spreken.”

„Da's jammer, want nu is er een derde vierde van uw leven verloren.”

Juist op dat oogenblik stiet de boot op een rots en begon te zinken. De schipper sprong op, trok zijn jas uit en vroeg den filosoof:

„Kunt ge zwemmen?”

„Neen.”

„Spring dan maar gauw op mijn rug, anders zijn de vier vierden van uw leven alle vier tegelijk naar de maan.”

3. Een onzer zeer bekende professoren, óók bekend door zijn verstrooidheid, zat in de leeszaal van een Scheveningsch hotel. Hij was zoo verdiept in zijn lectuur, dat hij ongemerkt met 'n elleboog de couranten verschoof, die op de tafel lagen, met 't gevolg dat hij 'n inktkoker omstiet, die met den inhoud op de parel-grijze broek viel van een Duitschen bankier.

De laatste was woedend. De professor bood zijn hoffelijke verontschuldigingen aan; maar de bankier zeide dat zijn broek bedorven was en hij eischte 30 gulden schadevergoeding.

„Ik zal u betalen meneer,” zei de geleerde, „geef mij uw kaartje en ik zal u 't geld zenden.”

„Neen, mijnheer, ik ken u niet. Ik wil het geld onmiddellijk hebben.”

De professor gaf 30 gulden en zeide:

„Nu heb ik u betaald, maar 't is nu mijn broek: u zult er niets tegen hebben, dat ze mij onmiddellijk ter hand gesteld worde? U hadt geen vertrouwen in mij — ik heb ook geen vertrouwen in u. Hier mijn broek!”

De toehoorders lachten zich krom. De bankier moest wel toegeven en hij wachtte — in zijn onderpantalon — tot men hem een ander kledingstuk bracht. De nieuwe eigenaar had zich gewroken.

Als 't niet waar is, is 't toch goed gevonden.

4. Mijnheer Meijer ging onlangs het Doofstommen-Instituut bezoeken. Toen hij binnenkwam, ontmoette hij een man, die, zoo hij meende, zeker een van de verpleegden was, en terstond poogde hij, door teekens met zijn vingers te maken, hem te beduiden, dat hij de inrichting wenschte te zien. De man maakte ook teekens, die Meijer niet kon begrijpen. Toen zocht Meijer zijn teekens te verduidelijken, wat den man nog dapperder met zijn vingers deed werken, en zoo stonden zij wel een half uur in het voorportaal tegenover elkaar gebaren te maken en hun vingers te verwringen, zonder

DROGE ZOMER

Als wij van dezen drogen zomer later spreken. Dan zeggen wij: „Er werd vast in geen zeven

weken Bij trouwen of begraven een enkele traan gestort; De stijl der wetten zelfs was even droog als gort. De koffie en de thee werd waterloos gedronken. Water werd in café's als was 't likeur geschon-

ken. In fingerhoedjes moest men 't uit de duinen halen, En voor één druppel moest je tachtig cent betalen.

Je zag den zonnebrand het haar van 't vee verschroeien.

De schapen zagen er als poedels uit, de koeien Geleken levend reeds gelooit, de menschen wa-

ren Net apen, boter was zoo bros als dorre blāren. De kikkers lagen dood. Een enkele die nog leefde Bezat nog slechts een huid die op zijn botjes kleefde.

Het vet droop uit ons haar — geen mensch kocht brillantine, En zelfs de zuurste baby zag geen kans te grienen.

Het werd een sprookje dat een ketel soms kon zingen,

En bij een rede sliepen heele hoorderskringen.” Zoo groeit een indruk door den afstand — zoo

ook praat Men van zijn medemenschen gaarne kleurig

kwaad! E.

LANGS DE STRAAT.

Een harmonica-concert en een kunstzinnig publiek.

dat de een kon begrijpen wat de ander bedoelde. Eindelijk verloor Meijer zijn geduld en riep in een uitbarsting van wrevel uit:

„Och, loop heen! Je verveelt me met die malligheid.”

„Dat wilde ik juist van u zeggen,” zei de man daarop.

„O, kan je spreken? Waarom voor den drommel, heb je dat dan niet gezegd, in plaats van me hier fratsen tegen je te laten maken? Ik dacht dat je doofstom was.”

LANGS DE STRAAT.

De hechte vriendschapsband tusschen jeugd en dierenwereld.

AMSTERDAMMERTJES

DE TWEE PAPEGAAIEN.

Jansen en Peperman waren renteniers en burens, doch ze konden elkaar niet luchten of zien, zooals men dat wel eens uitdrukt. En daar ze den heelen dag niets te doen hadden, doodden zij hun tijd door allerlei dingen te verzinnen om elkaar het leven bitter te maken.

Jansen en Peperman hadden beiden een papegaai, dien zij overdag gewoonlijk in een kooi aan den tuinmuur hingen. Op een avond toen Jansen de kooi binnen haalde, was hij niet weinig verbaasd zijn vogel duidelijk te hooren roepen: „Jansen is een varken.”

„Lorretje... Wat beteekent dat?” riep Jansen verontwaardigd.

„Var-re-ken!” herhaalde de papegaai.

„Ha!” dacht de eigenaar van Lorretje, „die gemeene Peperman heeft mijn vogel bedorven! Hij beleedigt mij in mijn eigen huis door mijn papegaai!...”

En een weinig beschaamd voegde hij er bij: „Hij heeft dezelfde gedachte gehad als ik, de leelijkheid.”

Zoo was het ook. Telkens als Peperman uit was, maakte ook Jansen van de gelegenheid gebruik om den papegaai van zijn buurman eenige lieflijkheden te leeren.

Op zekeren dag hoorde Peperman dan ook zijn vogel roepen: „Peperman is een ezel!”

„Hou je bek!” brulde Peperman woedend.

„Ezel!” herhaalde de onbeschaamde vogel.

Van dat oogenblik af was het leven voor de beide burens onuitstaanbaar. De papegaai van Jansen riep van den morgen tot den avond: „Jansen is een varken!”

Vruchteloos trachtte zijn meester hem die slechte gewoonte af te leeren.

„Zeg niet Jansen, Lorretje... Zeg Peperman, hij is een varken... Jansen is je goede meester. Je moogt je goeden baas niet uitschelden.”

Maar dat alles hielp niets. Intusschen werd de eigenliefde van Peperman ook op een harde proef gesteld.

„Peperman is een ezel!” riep zijn papegaai den godganschelijken dag aan zijn oor.

„Neen, niet Peperman, lief Lorretje, zeg Jansen.”

Maar het koppige dier bleef bij zijn eerste gezegde.

De twee vijanden konden het ten slotte niet langer uithouden, en daagden elkaar voor het kantongerecht.

Op zekeren morgen begaven beiden zich naar het gerechtsgebouw, hun papegaai meenemend.

„Verklaar mij, wat u hier voert,” zei de rechter.

En aanstonds hoorde men ter rechterzijde: „Peperman is een ezel.”

En van den anderen kant: „Jansen is een varken.”

„Geen beleedigingen hier,” zei de rechter.

De twee vijanden wezen op hun papegaai en legden hun zaak uit.

„Gij hebt beiden elkaars papegaaien bedorven,” zei de rechter, moeite doende om niet te lachen. „'t Is een ernstig geval.”

De twee vogels maakten van een oogenblik van stilte gebruik om te herhalen:

„Peperman is een ezel.”

„Jansen is een varken.”

De rechter zette een ernstig gezicht en zei: „Luistert naar mijn oordeel: gij moet uw papegaaien verwisselen! Jansen, geef gij uw vogel aan Peperman, en gij Peperman den uwen aan Jansen, zoodoende zult ge beiden tevreden zijn.”

„Daar hield ik u ook voor,” zei de man.

„Ik kwam hier, om het gesticht te zien,” zei Meijer, „en ik zag u voor een van de verpleegden aan.”

„Daar kwam ik ook om, en ik dacht, dat u een suppoost was,” zei de ander.

Daarop gaven zij elkaar de hand en zochten een echten suppoost en gingen tevreden heen. In 't vervolg zal Meijer altijd eerst zijn tong gebruiken, waar hij ook is.

Het Zeven-en-twintigste Internationaal Euc

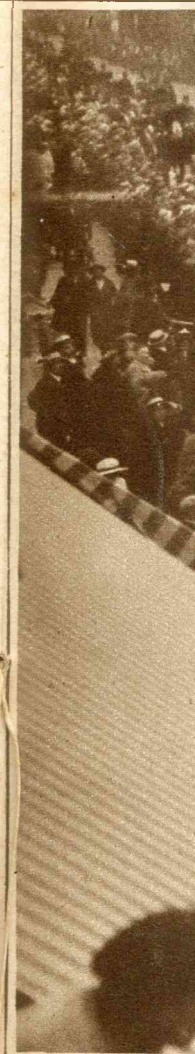

Het voor de Katholieken zoo grootsch opgevatte en met zooveel geestdrift voorbereide Intern. Eucharistisch Congres, is Dinsdag ingeleid met de ontvangst van den Kardinaal-legaat, Z.Em. W. van Rossum. Te IJmuiden, waar Z.Em. met de *Batavier II* aankwam, ging onze fotograaf aan boord en maakte den tocht mee naar Amsterdam. Onderweg was de Kardinaal-legaat zoo welwillend voor hem te poseeren. Hierboven de reproductie van de foto, bij deze gelegenheid genomen. Staand aan de rechterhand van den Kardinaal-legaat, Mgr. Heylen, bisschop van Namen, voorzitter der Eucharistische Congressen en, half achter dezen, Mgr. Eras, vertegenwoordiger van het Ned. Episcopaat bij het Vaticaan.

Bij aankomst te A
Z.Em., omgeven o

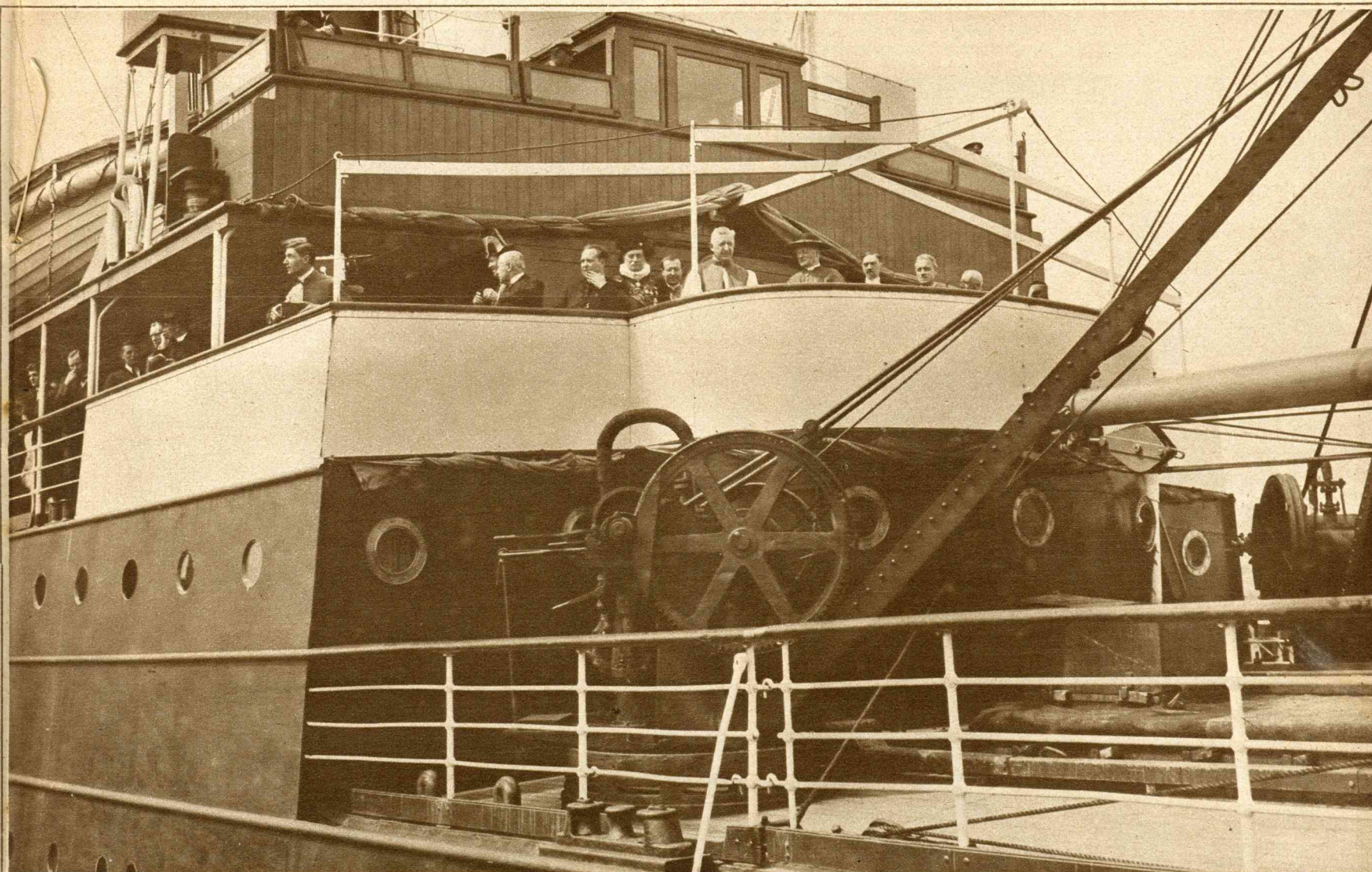

Een groote vloot van allerlei vaartuigen was de *Batavier II*, met den Kardinaal-legaat aan boord tegemoet gevaren en volgde haar op haar tocht door het Noordzee-kanaal, waar langs de oevers duizenden belangstellenden aanwezig waren. Van de Hembrug maakten wij bovenstaande foto van het naar Amsterdam opvarende schip zooals het door kleine en groote booten omzwermd en gevolgd werd.

Na de ontvangst a
kerk aan den Ams

Internationaal Eucharistisch Congres te Amsterdam

den Kardinaal-
rdam. Onderweg
an den Kardinaal-
bij het Vaticaan.

Bij aankomst te Amsterdam, waar een geestdriftige menigte reeds uren te voren geduldig de aankomst van Kardinaal van Rossum en zijn gevolg stond af te wachten, stond Z.E.m., omgeven door tal van hooge geestelijken, op de brug van de *Batavier II*, waar hij enthousiast werd toegejuicht. Bij den ingang der haven meerde de *Batavier II*, waarna de Kardinaal-legaat overging op het bootje *Eiland Marken*, waarmee nog eerst een korte tocht door de haven werd gemaakt.

Noordzee-kanaal,
schip zooals het

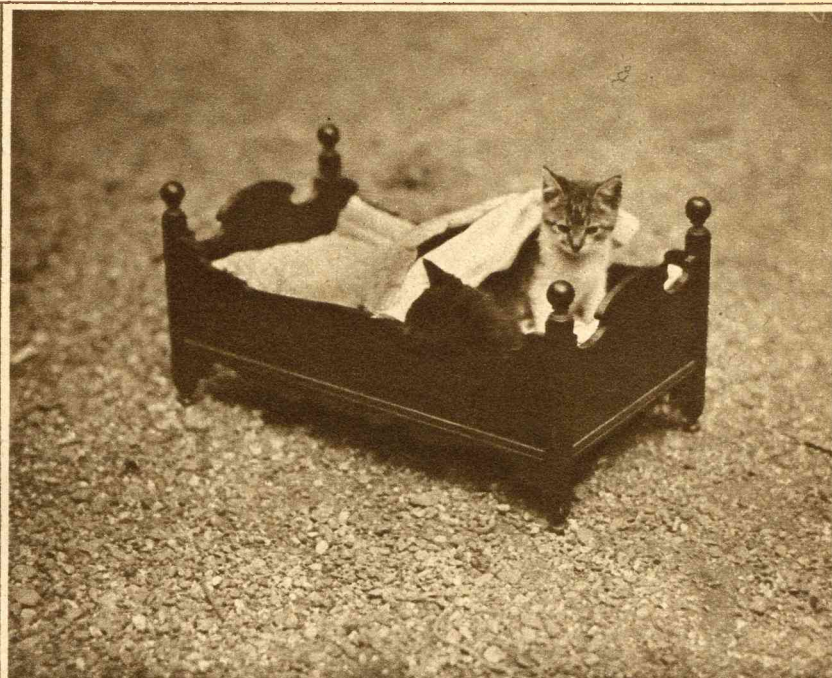
Na de ontvangst aan den wal, door Mgr. Callier, bisschop van Haarlem, reden de rijtuigen voor waarmee de kerkelijke en wereldlijke autoriteiten zich naar de St. Willibrorduskerk aan den Amsteldijk begaven, waar de plechtige ontvangst volgens het Pontificale Romanum plaats vond. Wij geven hierboven een foto van den stoet, die onderweg geestdriftig werd toegejuicht, bij aankomst op den Amsteldijk.

KATJESPEL

Deze zeldzame foto-serie geeft ons de gelegenheid, den lezer ook van 't leven onzer vlervoetige muizenlievende stadgenooten een en ander te toonen.

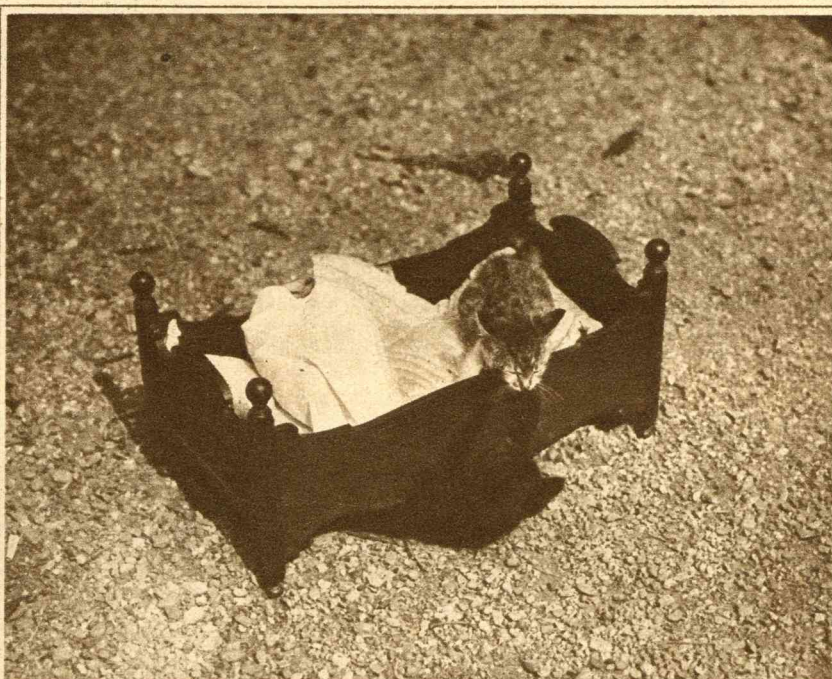
't Begon heel rustig, in 't bedje, door de zorgzame „vrouw” gespreid.

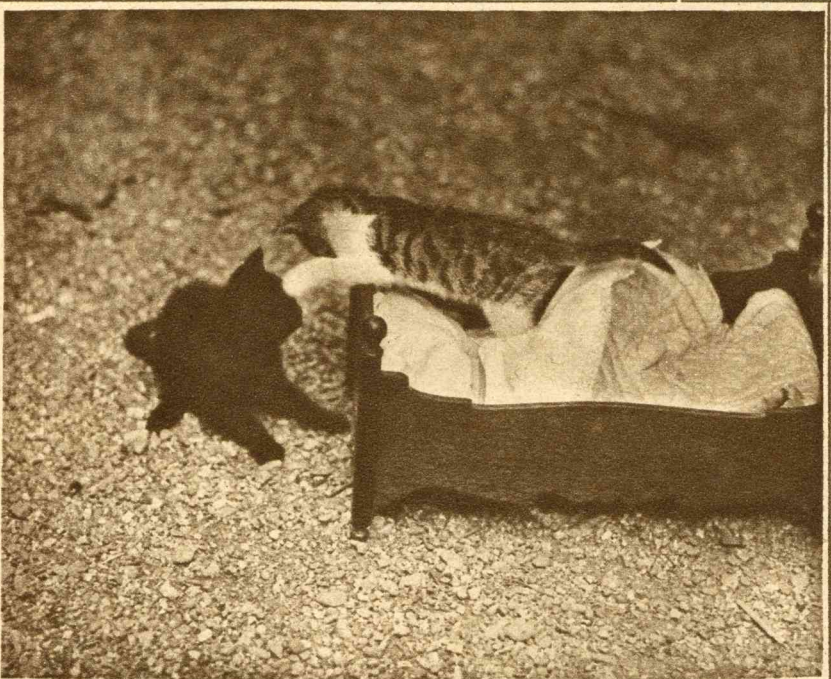
Ze zagen uit over de wijde wereld, en Zwartje kreeg lust in 'n uitstapje.

en luisterde niet zonder wrevel naar Grijsje, die geen zin had mee te gaan.

Maar Zwartje ging toch, en plaagde zus met kiekeboe en kiele-kiele-kiele.

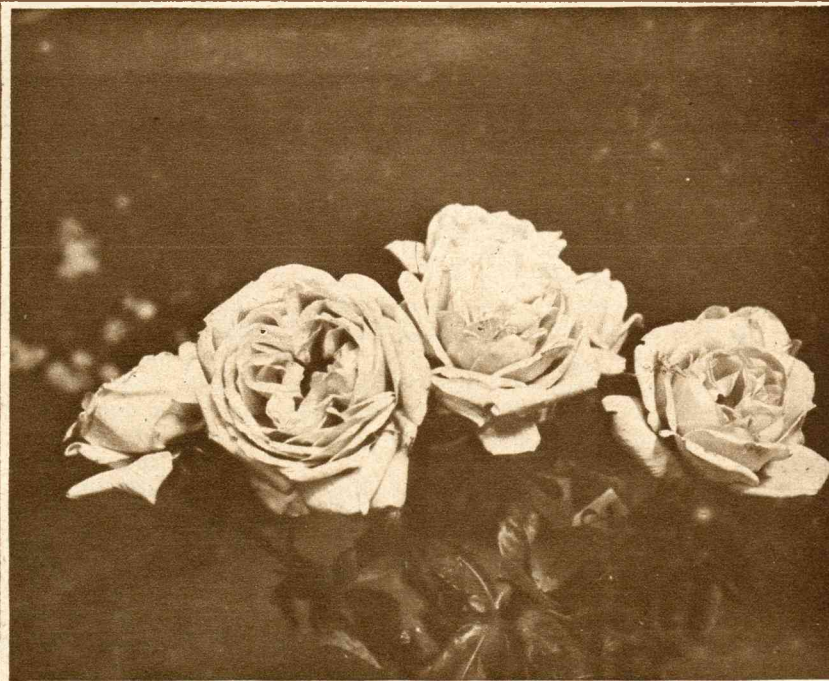
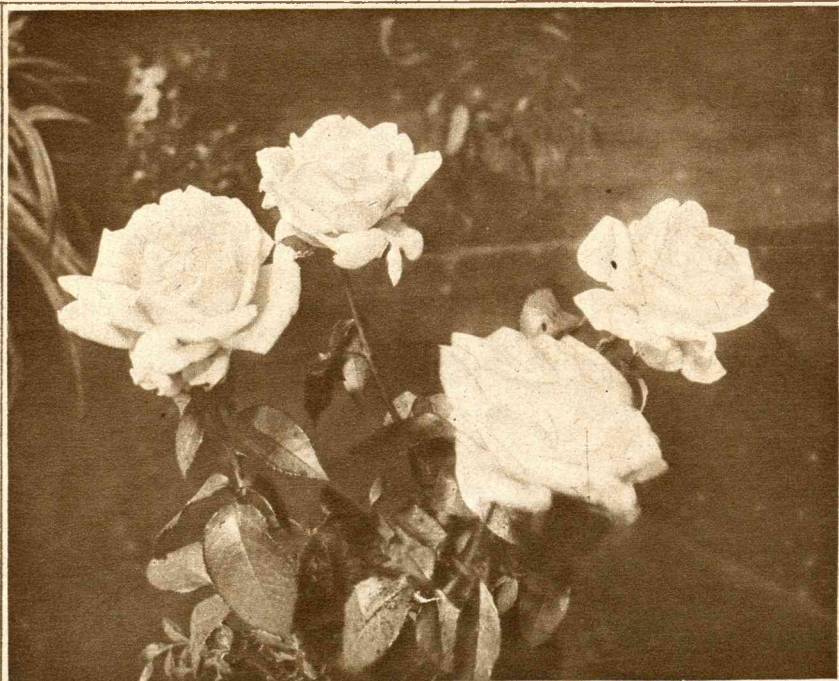

Nog waagde Grijsje een poging, om Zwartje tot terugkeer te bewegen — maar tevergeefs . . . en toen Zwartje

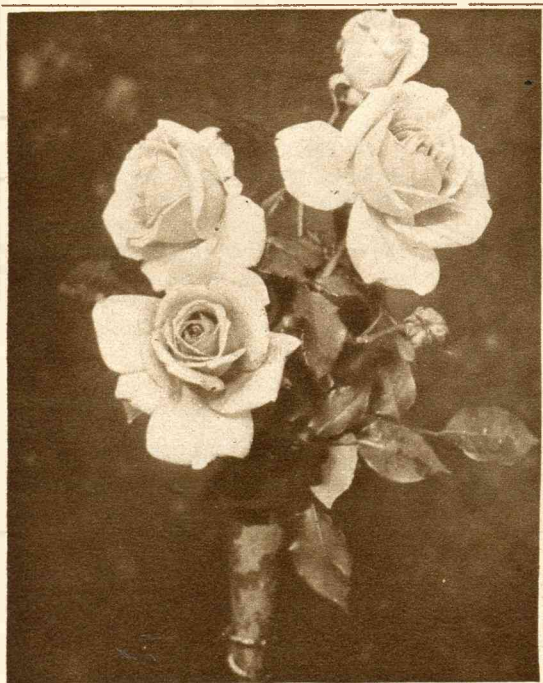

wéér wou gaan kiekeboeën, wipte Grijsje er óók uit, en gingen ze samen op verkenning uit.

EEN ROZEN-WEELDE

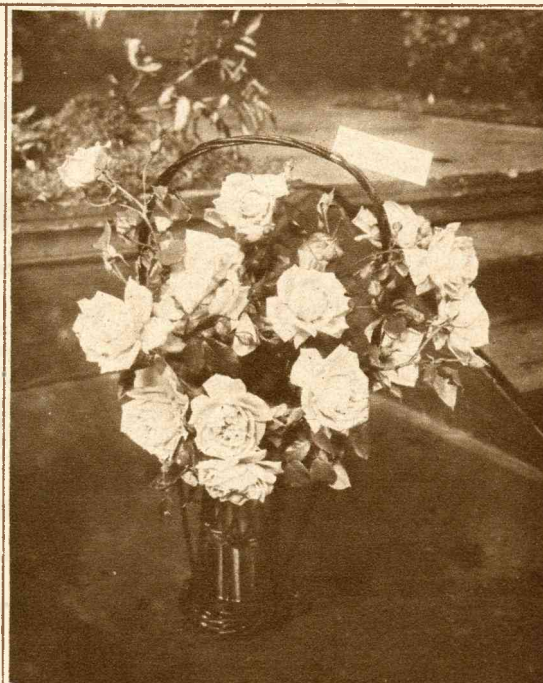
In aansluiting met de plaat op de titelbladzijde geven we nog een aantal foto's van de schitterende rozententoonstelling van *Nos Jungunt Rosae*, te Bussum. Links: *Mrs. Mac Kellar* (zilveren medalje) van G. H. Kersbergen te Hazerswoude; rechts: de prachtige volle roos *Lady Graigh*.

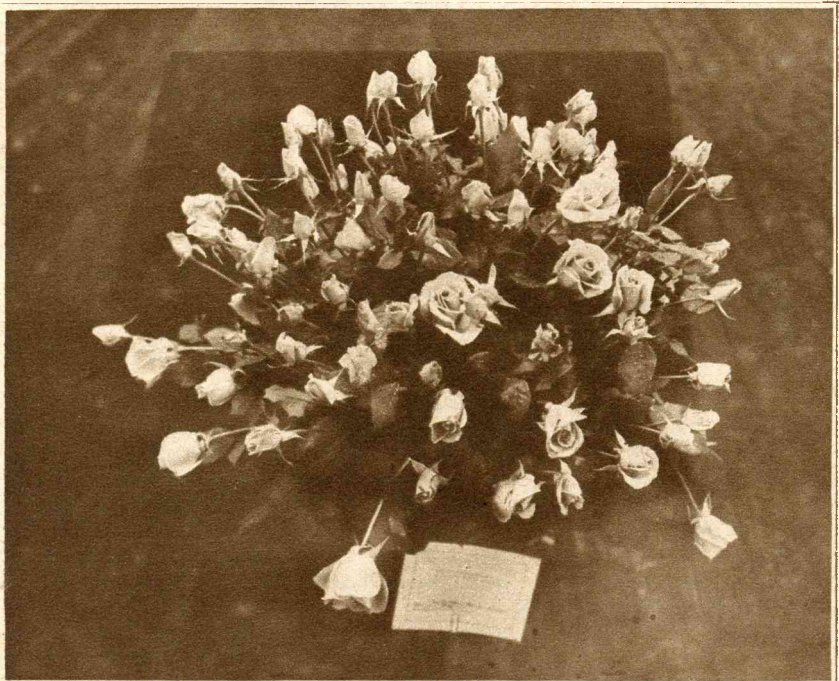
Adsp. Marcel Royer (Eerebeker van N. J. R.)
Ingezonden door Parmentier, Bussum.

H.M. de Koningin-Moeder, die de tentoonstelling bezocht, verlaat deze met een prachtruiker rozen.

Mrs. Wemyss Quien (Groote gouden medalje).
Ingezonden door G. A. van Rossum, Naarden.

Adsp. Marcel Royer, bekroond met de Camelia-beker, een collectieve inzending der Aalsmeersche kweekers.

Ten slotte geven we nog een kiek van een keurig hoekje op de tentoonstelling, waar een schat van heerlijke rozen bijeenstond.

DE STIEFMOEDER

DOOR
ELISE

„Moeder,” bedelde de vijfjarige Jettie, „mag ik Zusje eens vasthouden? Op mijn schoot?” „Ik ook!” viel Jantje, die een jaar jonger was, geestdriftig bij.

Glimlachend stond Marie Colmans op met haar mollige, rose baby in de armen.

„Ga dan in je eigen stoeltje zitten, Jettie!” bedong zij. „Zoo, goed achterin schuiven en je voetjes stevig op den grond! Dan zal ik Zusje op je schoot leggen!”

De kleine gehoorzaamde. De moeder knielde voor haar neer en legde de baby in de armpjes, die er zich verrukt naar uitstrekten.

De blauwe oogen van het „Zusje” staarden verwonderd omhoog; toen blonk er een lachje in op en het kindje deed een kirrend geluidje hooren.

„Zij lacht!” zei Jettie tevreden. „Zij wil graag bij Jettie zijn!”

„Nu ik!” drong Jantje.

„Nog niet!” besliste Jettie. „Jij mag, als ik moe ben!”

De moeder, die zich gereedhield, om bij een onzekere of al te haastige beweging terstond haar baby te grijpen, wist zich met fijnen tact te houden, alsof zij een volmaakt vertrouwen stelde in de handigheid en zorgzaamheid van haar oudste.

Jettie's gezichtje straalde van blijden trots; met een allerliefst moedertjes-air babbelde zij tegen de baby, die tevreden lag rond te kijken.

Jantje stond dicht tegen zijn moeder aangedrukt, zijn ééne armpje om haar hals geslagen.

„Kijk, moeder!” zei hij plotseling.

„Wat is er, vent?” vroeg Marie Colmans, zonder haar oogen van de baby af te wenden.

„Daar!” wees Jantje. „Een man!”

Zij blikte haastig op naar het raam, waarnaar het kleine vinger-tje wees.

Zij zag nog juist in een glimp, dat een mannenhoofd, dat blijkbaar tegen de ruit was gedrukt geweest, snel en verschrikt teruggetrokken werd.

Terstond daarop hoorde zij haastige schreden over het grint op het tuinpad, schreden, die zich in de richting van den straatweg verwijderden.

Zij nam met een paar vriendelijke woordjes de baby weer over en trad aan het venster.

Het was te laat; er was niemand meer te zien.

„Man weg!” zei Jantje. „Stoute man!”

„Welneen,” stelde zij hem gerust. „Geen stoute man! Een arme man!”

De kleine vent scheen de zaak niet te vertrouwen; zijn rond gezichtje stond ernstig en zorgelijk en zijn moeder, die zijn overgevoelheid kende, leidde af:

„Nu mag Jantje Zusje op schoot houden!”

Jettie maakte gewillig plaats en gaf als oudste aan haar jonger broertje nuttige wenken over de beste wijze, om met een hulpeloze baby om te gaan.

Jan vergat voor het oogenblik zijn ontsteltenis, maar toen een half uur later zijn vader thuiskwam, — Zusje was ingeslapen en veilig in haar wiegje gelegd, — waren zijn eerste woorden:

„Stoute man geweest! Bij het raam!”

Frits Colmans keek zijn vrouw aan; zij gaf hem een haastigen wenk; hij begreep dien en babbelde, zijn zoontje op zijn knieën nemend:

„Dat was geen stoute man! Dacht je, dat hij mijn Janneman kwaad wou doen? Neen, hoor! Dat wil hij niet. Het is een zoete man! Waar is hij nu? Weggegaan! Wij zullen hem achterna rijden!... Hop, hop! In galop...!”

Jantje schaterde en juichte:

„Nog harder! Nog veel harder!”

De beide kleinen werden spoedig naar bed

gebracht. Toen zij terugkwam in de huiskamer, waar haar man zijn pijpje zat te rooken, sprak Marie Colmans:

„Het is toch een gekke geschiedenis met dien man, die hier telkens om het huis sluipt!”

„Hij was er dus heusch weer?”

„Ja, hij was er weer! Maar ik wilde er niet over beginnen in bijzijn van de kinderen. Op Jet maakt zoo iets niet veel indruk, maar Jantje wordt er geweldig nerveus door. Hij is nu eenmaal veel schrikachtiger en gevoeliger dan die stevige, dikke Jet.”

„Ik begreep wel aan je wenk, dat ik er een grapje van maken moest! Maar achteraf beschouwd, komt de zaak mij allesbehalve grappig voor!”

„Mij evenmin!”

„Zou het een dief zijn, denk je?”

„Ik weet niet! Een dief zou, dunkt mij, zoo niet doen! Hij heeft nu immers al drie- of viermaal zijn aanwezigheid in de buurt van het huis verraden.”

„Dat is zoo! Hoe ziet hij er uit?”

„Hij is niet jong meer, maar méér weet ik er niet van!”

Onze knapen vinden 't altijd een pretje, hun gymnastische vaardigheid te toonen, en tegelijk de wereld eens op z'n kop te zien. (Een volwassene kan dit laatste wel zonder zich onderstboven te keeren!) Op onze foto zijn er al twee in volle actie, de derde staat op 't punt zich eveneens op z'n handen te grondvesten.

„Waarom liep je niet dadelijk naar 't raam?”

„Jettie had Zusje op schoot. Ik kon niet wegloopen, zonder het kind eerst op te nemen. Ik was bang voor een ongeluk!”

„Hij komt altijd, als ik weg ben!”

„Ja, dat schijnt hij precies te weten!”

„Ik zal er eens met Toon van Dijk over praten, of wij niet een bel kunnen aanleggen van ons huis naar het zijne. Bij hem is er altijd mansvolk over den vloer en je zou dan dadelijk hulp kunnen krijgen, als 't noodig was!”

„Och, dat zal wel niet noodig zijn!”

„Ik vind het een ellendige gedachte, dat je hier zoo ver van alles afzit met die drie peuters! Ik heb er vroeger nooit zoo bij gedacht, maar tegenwoordig is het in bijna alle grensplaatsjes onveilig geworden; er komt heel wat slecht volk naar hier afzakken en de smokkelhandel schijnt op het moreel van onze eigen landgenooten ook al niet gunstig te werken!”

„Je bent gelukkig 's nachts nooit van huis!”

„Dat moest er ook nog bij komen! Als dat zoo was, zouden wij iemand in huis moeten nemen.”

„Maar een dienstmeisje is misschien nog minder heldhaftig van aard dan ik!”

„Als er twee menschen in huis zijn, kan de één tenminste hulp halen, terwijl de andere bij de kinderen blijft!”

„Dat is zoo!”

„Wij wonen ook aan den onmogelijksten uithoek, dien een mensch zich denken kan!”

„Kom, mopper maar niet! Wij hebben het

hier immers goed en de lucht is best voor de kinderen.”

„En voor jou blijkbaar ook! Je ziet eruit als een roos!”

Zij lachte en zij stapten voor dien avond af van het onderwerp, dat door de zonderlinge verschijning en verdwijning van den geheimzinnigen, ouden man op het tapijt was gekomen.

Enkele weken later vertelde het jonge dag-meisje, dat Marie Colmans gedurende de morgenuren in haar huishoudelijke bezigheden kwam helpen:

„Toen ik met de kinderen boodschappen deed, liep er telkens een man achter ons aan, net, of hij iets van mij moest! Ik had het niets op hem begrepen!”

„Hoe zag die man eruit?”

„Netjes gekleed, erg mager en een grijs baardje.”

„Het wordt toch te gek!” verklaarde Marie Colmans, toen zij des avonds met haar man alleen was. „Ik word er nu zelf zenuwachtig

onder. Je moet dus nu die bel maar laten aanleggen! Ik verzet er mij niet langer tegen! Ik zal er alleen gebruik van maken, als het werkelijk noodig is, maar die bel moet er nu maar komen!”

„Ik heb al eens hier en daar geïnformeerd, of iemand dien geheimzinnigen oude ook heeft zien rond-scharrelen in den omtrek, maar ik ben er niets wijzer door geworden. Ik ben blij, dat je je nu niet meer tegen het aanleggen van die bel verzet. En het is een heele gerustheid voor mij, dat je de Van Dijk's zult kunnen waarschuwen in de uren vóór mijn thuiskomst, als Annetje is weggegaan!”

Het was herfst; de dagen werden korter en somberder, naarmate Koning Winter naderde.

Marie Colmans had den geheimzinnigen ouden man, die haar, haar kinderen en haar huis herhaaldelijk had bespied, in enkele weken niet zien verschijnen.

Zij schrikte hevig, toen zij hem in de schemering van een laten herfstmiddag onverwachts weer

buiten voor één der ramen zag staan.

Zij herstelde zich echter onmiddellijk. Een snelle blik overtuigde haar ervan, dat zusje rustig sliep en de beide anderen zoet in een hoek zaten te spelen.

Zij wipte de kamer uit, rende de gang door en den tuin in.

„Blijf staan!” riep zij een zich wegspoeden- de figuur na.

„Blijf eens even staan! Ik wil u wat vragen!”

„Te vergeefs!”

Als zij gewild had, zou het haar vermoedelijk weinig moeite hebben gekost, den vluchteling in te halen, maar zij durfde zich niet langer van haar drietal verwijderd houden. Onverrichterzake keerde zij in huis terug.

Den volgenden dag zag zij opnieuw het mager gezicht.

Zoo onopvallend mogelijk stond zij op, drukte even op het witte knopje naast de deur en ging weer rustig zitten, om met Jettie en Jantje een begonnen legkaart te voltooien.

Enkele minuten later klonk een luide angstgil op.

„Het is niets!” stelde zij de kinderen gerust. „Stil blijven zitten! moeder moet even naar de keuken!”

Haastig sloot zij de achterdeur open. Op den drempel verscheen de oudste zoon van het echtpaar van Dijk, een groote, forsche kerel, die den geheimzinnigen, ouden man als een hond in den nek gegrepen had.

"Hier is hij!" sprak hij met een grimmig lachje. "Die nette vent, die het tegen vrouwen en kleine kinderen durft opnemen! We zullen wij hem eens laten piepen!"

"Laat hem maar los, Piet!" verzocht Marie, plotseling medelijden gevoelend met den ontstelden, machtelozen gevangene, die aan al zijn leden sidderde.

"Ga maar in de keuken, vader!" noodde de jonge reus, den stumper een duw in de goede richting gevend.

"Wat wil je met mij doen?" vroeg de oude angstig.

"Ik? Niets! Maar ik blijf hier cipier spelen, tot Frits Colmans er is! Die zal wel verder met u praten! Hij komt!" wendde hij zich tot Marie. "Hij is per telefoon gewaarschuwd, dat er hier iets aan de hand is; hij zal wel dadelijk op de fiets gesprongen zijn en trappen, wat hij maar trappen kan!"

Werkelijk hoorde Marie, toen zij een oogenblik bij de kinderen was, die hun schrik reeds vergeten waren en ijverig om de legkaart kibbelden, het tuinhok met een wilden slag openvliegen. Zij ging terug naar de keuken en even na haar trad Frits Colmans binnen.

Hij zag den ouden man op een stoel zitten, den forschen Piet als een bulhond ernaast en riep uit:

"U? Bent u het?"

"Ken je hem?" vroeg Marie verbaasd.

"Hij is de vader van mijn eerste vrouw!"

Een doodsche stilte volgde.

Piet van Dijk verbrak die, door verlegen te vragen:

"Ik kan nu zeker wel gaan?"

"Ja, Piet! Dank je!" antwoordde Frits Colmans werktuigelijk. "Dank je wel!"

De drie menschen bewaarden geruimen tijd het zwijgen.

Toen Jantje geboren werd, — Jettie was toen ruim een jaar oud, — verloor Frits Colmans zijn jonge vrouw, die hij heel innig had liefgehad. Drie jaar later gaf hij zijn kleintjes een stiefmoeder, die voor hem en zijn kinderen het huis tot een hemel wist te maken.

Eén was er, die zich met hand en tand tegen dat tweede huwelijk had verzet. Dat was de vader van de jonggestorvene. Zij was zijn eenig kind geweest, hij had haar verafgood, haar dood had hem tot een oud, gebroken man gemaakt, had hem aan den rand van den waanzin gebracht.

En haar, die de plaats van de gestorvene zou innemen, had hij niet willen zien; hoewel hij haar niet kende, had hij haar overal, waar hij kon, belasterd en hij had, zoowel aan Marie als aan Frits, brieven geschreven, waarin hij haar betitelde met de ergste benamingen, die men maar voor een vrouw verzinnen kan. Van omgang had geen sprake kunnen zijn en Frits had een verzoek, om de kinderen nu en dan eens naar hun grootvader te zenden, botweg afgewezen.

Aan dit alles dacht Marie, terwijl haar oogen rustten op den man, die haar zoo diep miskend en beleedigd had.

Zijn handelwijze was niet goed te praten, o neen, maar ze was menscheijk, o, zoo menscheijk! En die straf ervoor was zwaar geweest, te zwaar! Zijn kleinkinderen, al wat hem van zijn dochter restte, waren hem ontvallen! Zij zag hem als een dief om het huis sluipen, om ze even te kunnen zien! Zij zag zijn hongerende oogen en haar eigen oogen schoten vol tranen, die alle wrok uit haar wegwishten.

"Vergeef ons, dat wij zoo hard zijn geweest!" sprak zij impulsief.

De oude man keek haar ongeloovig aan.

"Moet jij om vergeving vragen, waar ik...?"

Zijn lippen trilden, zijn oogen smeekten.

"Moeder!" klonk een angstig stemmetje.

Marie trok Jettie en Jantje, die op den drempel stonden, naar binnen en zei:

"Daar is Opa! Ga Opa gauw een kusje geven!"

Frits Colmans trok zijn vrouw in zijn armen en kuste haar vochtige oogen.

"Van wie hou je het aller-allermeele?" hoorden zij den ouden man vragen.

"Van Moeder!" antwoordden de beide stemmetjes prompt, zonder een schijn van aarzeling.

"U hoort het, Vader!" zei Frits Colmans. "Ik kom pas in de tweede plaats!"

"Zij hebben gelijk!" sprak de grootvader ontroerd. "Ik heb meer gezien en gehoord, dan je weet. Menige moeder moet het afleggen tegen een stiefmoeder, als jij je kinderen gegeven hebt! Als zij mij nu ook nog Vader zou willen noemen...!"

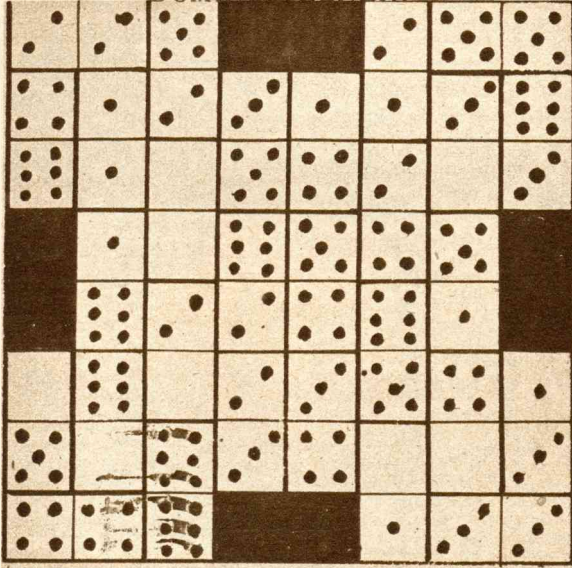
Met een gebaar van oneindige goedheid en zachtheid boog Marie zich over het oude, grijze hoofd en drukte er een kus op!

ONS KINDERHOEKJE

RAADSELOPLOSSINGEN UIT HET VORIG NUMMER.

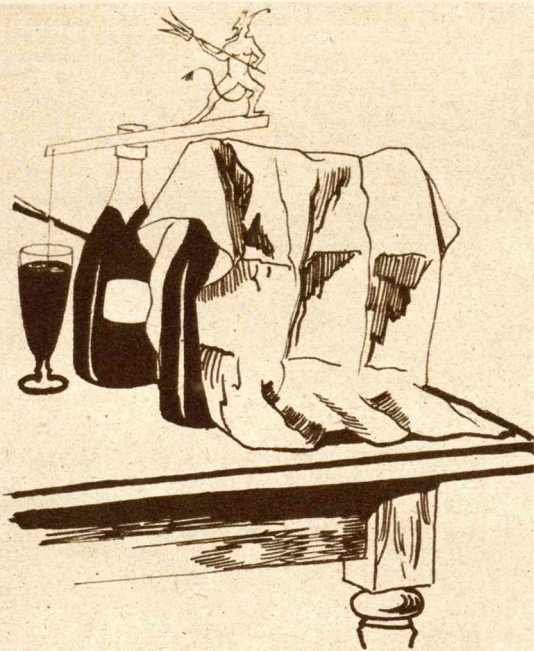
1. 300 pooten — 2. Bot — 3. Kapel klap — 4. Een — 5. Eduard — 6. Een passer.

OPLOSSING LEGOPGAVE MET DOMINOSTEENEN:

DE CHAMPAGNE-DUIVEL

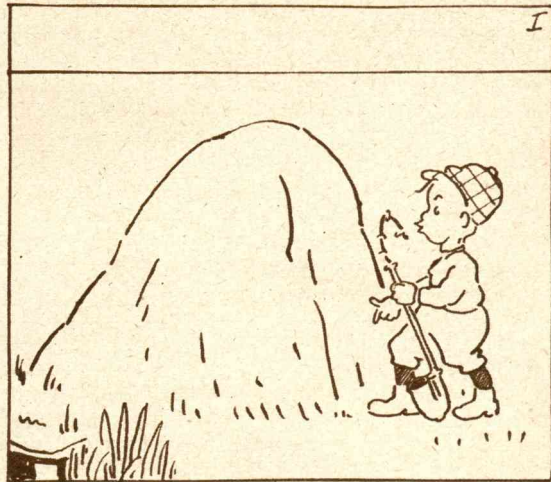
Als de feestpartij in vollen gang is, zeg je tegen je buurman aan tafel, dat je hem den drankduivel zult laten zien. Uit een menukaart knip je een strook van ongeveer 2 c.M. breedte, en aan het einde hiervan een kleinen duivel. Deze strook wordt met een speld aan de kurk van een flesch bevestigd. Het gedeelte waarop zich de duivel bevindt, moet langer zijn dan het andere eind. Vervolgens neem je een gedroogden rozijn, welke met een draadje aan het strookje bevestigd moet worden en in een

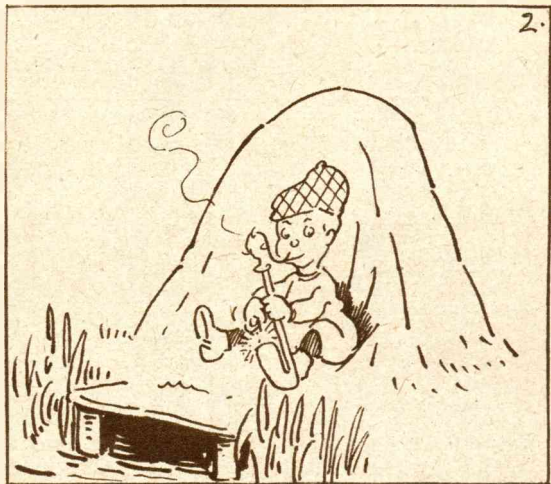
glas champagne moet hangen. Voor deze installatie plaats je twee flesschen, welke met een servet moeten afgedekt worden, zoodat je alles voor de oogen van de toeschouwers verbijgt. De koolzuurblaasjes, welke zich in de champagne ontwikkelen, verzamelen zich nu

om de rozijn, welke daardoor steeds lichter wordt, zoodat zij na eenige oogenblikken naar boven stijgt. Het langere gedeelte van 't strookje karton zal nu dalen en de duivel verdwijnt achter het servet. Als de rozijn nu aan de oppervlakte gekomen is, vervliegen de koolzuurblaasjes, de rozijn zinkt weer op den bodem en de duivel komt opnieuw te voorschijn. Deze afwisselende beweging van de rozijn zal ongeveer tien minuten of langer duren. In plaats van Champagne kun je ook spuitwater gebruiken.

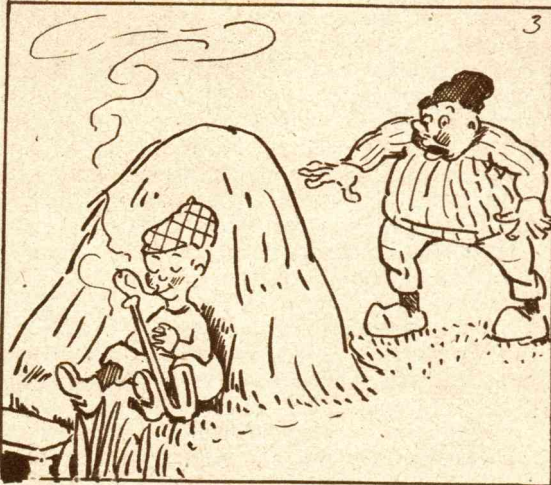
DE GESTRAFTE ROOKER DOOR PIJLTJE

't Was mooi weer. Hans had vacantie en nu zou hij eens echt gezellig in een verscholen hoekje een stevige pijp tabak rooken. Vader was naar stad, dus zou z'n pijp niet missen. En kijk, als hij eens achter dit hooibergje ging zitten, dan zou moeder niet kunnen zien dat hij ondeugend was.

't Was fijn! Echt gezellig in dat zachte hooibergje aan den kant van de sloot te zitten rooken als een groote man. Voorzichtig streek Hans een lucifer aan, hield 't vlammetje boven den pijpekop, haalde op, pufte! 't Ging prachtig! 's Jongen wat een fijne tabak rookte vader toch. Wel was de smaak een beetje anders dan de lucht, maar 't was toch heerlijk.

En Hans pafte en pufte van belang. Steeds dikker en grooter werd het rookpluimpje dat boven 't bergje opsteeg. En boer Teun, die 't bergje vanuit de verte zag, zag ook het rookpluimpje. Hemel! Wat schrok die boer Teun geweldig. Wat anders kon dat beteekenen dan dat het hooibergje in den brand stond? (Slot volgt)

DE VROUW EN HAAR RIJK

DE ROMAN VAN DE ZIJDEN KOUS.

De zijden kous is en blijft de groote mode. Millioenen paren worden week in week uit over de geheele wereld vervaardigd; maar wanneer men de geschiedenis van de zijden kous opslaat, dan ziet men welke moeilijkheden er te overwinnen waren, alvorens dit kledingstuk tot de meest afgelegen dorpen ter wereld is doorgedrongen. De vervaardiging van zijde werd in de Middeleeuwen langen tijd beschouwd als geheim van het Oosten, dat voor het Westen niet was weggelegd. In den Byzantijnschen tijd zond een keizer twee Perzische monniken naar China, om vandaar de fabelachtige zijde-worm mee te brengen. De monniken voerden, als zonen van 't hemelsche rijk verkleed de opdracht uit en brachten eieren van de zijde-worm mee, verborgen in een wandelstok. De zijdefabricatie was vervolgens langen tijd het monopolie van Fransche en Italiaansche fabrieken en het duurde tot de achttiende eeuw, eer ook Duitschland met de zijdefabricatie een aanvang

wat tijdduur betreft, duurde een „echt bal” meestal den geheelen nacht. Het schijnt echter, dat de dansmanie aan het afnemen is. Want de bals in New-York en Londen duren tegenwoordig hoogstens een paar uur. Men danst er niet meer urenlang onafgebroken op los, maar men vergenoegt zich met de „wandeldansen.” Het liefst wordt gedanst 's middags bij de five o'clock-tea of 's avonds na het theater of na een souper. Men danst van elf tot een uur. Een bal dat drie uur duurt, is al veel te lang. Een bekend „Lebemann” die tot in de puntjes alle finesses van het moderne society-leven kent,

HET GEVAAR DER HOOGHE HAKKEN.

Er was voorspeld, dat de hakken lager zouden worden, maar wie rondziet ontdekt nog niet veel van de verbetering. Een paar jaar geleden waarschuwde een Fransch dokter ernstig tegen de hooge hakken en hun slechte gevolgen voor de spijsvertering. Thans vinden wij weer in de „Manchester Guardian” een beschouwing over het onderwerp in denzelfden geest door Dr. Ethel Bentham. Ook zij wijst erop, dat de hooge hakken leiden tot vermoeienis omdat de voet in zijn geheel wordt neergezet, en de last rust op het voorgedeelte van den voet. De voet verliest alle elasticiteit, maar niet alleen de spieren van voet en beenen worden niet behoorlijk ontwikkeld, ook de dijspieren en die van den onderbuik worden niet in beweging gehouden, met als gevolg verplaatsing van de inwendige organen en storing van de spijsvertering.

Deze heeft opnieuw tot gevolg verslappung van de spierwerking en zodoende algemeene verzwak-

Een mode-excentriciteitje was deze maand bij de rennen te Auteuil: een (in verband met de omgeving van „colbertjes” toch wel heel anachronistisch aandoende) terugkeer tot klassieke Romeinsche gewaden in witte zijde uitgevoerd, en naar het model in „Peplum” en „Kothurn” onderscheiden. Het linksche plaatje toont ons verder (ook te Auteuil gezien) een zeer nauw sluitende zijden japon, van welker rok het onderste gedeelte met struisveeren is bezet, die opzijde een sleep vormen. Ook het rechtsche plaatje toont deze garnering op een toilet van geborduurde crème tulle, en eveneens de daarbij behorende rijk geborduurde mantel mag zich in deze versiering verheugen.

maak te, na dat deze er wasingevoerd door Fransche vluchtelingen.

Een Engelschman, William Lee, uit Nottinghamshire,

kwam op de gedachte, de zijde zoo dun te weven, dat zij ook voor kousen te gebruiken was. Koningin Elisabeth nam een paar van deze kousen, die Lee haar ten geschenke deed weliswaar genadig aan, maar bij de Engelsche high life vond zijn uitvinding in het geheel geen waardeering. Lee moest er zelfs mee naar Frankrijk gaan, waar zich in de zeventiende eeuw de zijden-kousen-industrie het eerst heeft ontwikkeld. De grondgedachten van zijn uitvinding zijn ook nog verwerkt in de tegenwoordige machines maar met deze moderne machines wordt een dozijn paar kousen per uur vervaardigd; met de handmachine had men daar een week voor nodig. De millioenen goedkope zijden kousen zijn van kunstzijde, die uit houtvezel wordt gemaakt.

NEEMT DE DANSMANIE AF?

Voor een paar jaren terug, toen de groote dansmode zich begon baan te breken, kon een bal niet lang genoeg duren en daar, waar de politie nog geen paal en perk had gesteld,

somt allerlei redenen op van dezen verkorten danstijd.

„De voornaamste reden,” zoo zegt hij, „is wel deze, dat het publiek van tegenwoordig anders tegenover den dans staat dan vroeger. Men is niet meer zoo dol op dansen. Ja, de menschen hebben zich zoo'n beetje „uitgedanst.”

Een heel korte tijd is voldoende om den danshonger te stillen. Zoo komt het ook, dat de bal-programma's niet meer zoo gevarieerd zijn als vroeger. Terwijl er vroeger op de balboekjes tal van namen stonden en de rondansen afgewisseld werden door een statige quadrille of francaise, kent men nu op de bals niets anders dan steps, foxtrott en wals, in al hun verscheidenheid en twee uren is lang genoeg.

de beschaving nog zoo weinig gevorderd is, dat de mode wordt gesteld boven geriefelijkheid en gezondheid en zij vraagt zich af of wij wel veel verwijderd zijn van den wilde, die ringen door den neus boort.

WENKEN.

Als wij ons brei- of haakwerk moeten uithalen, is het garen of de wol niet mooi meer.

Wilt gij het als nieuw hebben, wind het uitgehaalde dan om een schoteltje, giet er daarna kokend water over, en het om de schotel laten zitten, tot het droog is.

Om den onaangename geur, die bij het schoonmaken van uien dikwijls aan de handen achterblijft, te verwijderen, losse men wat mosterd op in heet water en wrijf de handen met dit mengsel in.

king, zenuw storing en pijn. Zoogenaamde rheumatische

aandoeningen, ontstoken teenen staan veelal in verband met deze indigestie.

De vrouwelijke dokter betreurt het dat

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flescons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembours 55 ct.) Indië prijsverhoging. Vertegenwoordiger: F. GEELLEN, Soerabaja.

GEMENGD NIEUWS

Zaterdag en Zondag werd te Amsterdam een „Ridderdag" gehouden, in aansluiting met de algemeene vergadering van den Bond van Ridders der Militaire Willemsorde. Het zijn voor de oud-strijders prettige dagen geweest, waaraan ze nog lang zullen denken. Hierboven, links: Een groep van de ridders met autoriteiten waaronder commandant en officieren van de Burgerwacht. Rechts: De oud-strijders, die o.a. als gasten der Mij. „Nederland" aan boord van de „Vondel" een lunch gebruikten, wonen op de terreinen der Mij. het vertrek van de „Rembrandt" bij.

Links: Voorafgegaan door tamboers en pijpers marcheerden de Ridders langs het Damrak naar het Koninklijk Paleis, waarna ook (rechts) het graf van De Ruyter en de Nieuwe Kerk werd bezichtigd.

VAN DE GERMAANBAAN. Links: Hans Herkuleyns, de bekende motor-racer, die op de Germaanbaan het baanrecord over 1 K.M. met $\frac{3}{5}$ sec. verbeterde en op $36\frac{1}{5}$ sec. bracht. Hij reed dus met een snelheid van bijna 100 K.M. per uur. Rechts: Een kiek van het hoofdnummer: Koppelwedstrijd over 80 K.M. Onze landgenoot Piet van Kempen passeert in een der klasseementen als eerste de eindstreep. Naast hem, de Belg Spiessens.

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. **W. VAN DROFFELAAR**, OVERTOOM 299, AMSTERDAM
 TELEFOON ZUID 8361

Café „OOSTERBAAN“
 MARNIXSTR. 166 AMSTERDAM
 TELEF. 46087

SPECIAAL AMSTELBIEREN
 VERGUNNING

KOUDE KEUKEN TOT 1 UUR 'sNACHTS.

DESKUNDIG.

Klant: „Kijk nu eens — daar mors je een heele
 straal soep over m'n zwarte costuum!“
 Kellner: „Na zessen geeft de soep geen vlekken
 meneer.“

VOORUITGANG.

Vriend: „Dus 't getrouwde leven bevalt je wel?
 Zeker nooit meer gaten in je sokken?“
 Vriend: „Nee — 't eerste wat m'n vrouw me
 geleerd heeft was, hoe ik ze stoppen moest.“

ZIJN REDEN.

Voorbijgangster: „Waarom sla je dien hond?“
 Bengel: „Ik vind dat ik te groot word om te
 schoppen.“

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM“
 Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
 Prima keuken. Matige prijzen.

WAAR ZOU DAT GEBEURD ZIJN?

In een club zaten de heeren allerlei herinneringen uit vroeger tijd te vertellen en men vroeg een oud heer, die stil in een hoekje zat, ook iets ten beste te geven.

„Ik herinner mij,” zeide hij, „dat ik lang geleden in een restaurant kwam, waar men u voor en na het eten woog en dan volgens het gewicht een rekening opmaakte. Ik dineerde er heel goed en moest drie gulden betalen. Den volgende keer toen ik er weer heenging, deed ik een paar bakstenen en wat ijzer in mijn zak. Ik werd gewogen, nam een veel omvangrijker diner dan de vorige maal en werd weer gewogen. Zij konden het er echter maar niet over eens worden.“

„Hoe dat zoo,” vroeg een der toehoorders.

„Wel,” zeide de oude heer, „ze bleven mij nog vier-en-twintig cent schuldig.“

HEEL AARDIG!

Patiënt: „Denkt u dat ik genezen zal, dokter?“

Dokter: „U hebt 'n mooie kans. In negen van de tien gevallen sterft men aan deze ziekte. Maar u is mijn tiende geval, en de negen vorigen zijn er allemaal aan gestorven.“

HIJ WIST RAAD.

Op een soiréetje wou een jonge dame het lied: „De zomer is voorbij, tienduizend blaadren vallen” gaan zingen. Maar de inzet was haar te hoog. „Tienduizend,” piepte ze, en zweeg toen. „Probeer 't eerst eens met vijfduizend,” riep iemand uit 't gezelschap, die afslager van z'n vak was.

REGEL.

Dame belt 'n restaurant op. Vraagt: „Is m'n man ook in de club?“

„Nee mevrouw,” antwoordt de portier.

„Maar hoe kunt u dat nou weten — u bent niet gaan kijken, en ik heb nog niet eens m'n naam genoemd.“

„Mevrouw — iedere dame d'r man is nooit hier!“

Werkman: „Wat moest ik ook weer met den zonnewijzer doen, mevrouw?“

Mevrouw Pasrijk (heeft juist de gekochte villa betrokken): „Zet 'm in de hal, onder 't electrisch licht, dan kunnen we 's avonds zien hoe laat 't is.“
 (Gaiety.)

MERCURIUS'
 KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

SINGEL 383, bij het Spui, Tel. 47400
 Geeft WATERMAN VULPENHOUDER CADEAU.
 Vraagt Inlichtingen.

IN DE TRAM.

„Moeder, kijkt u 's, die meneer heeft geeneen haar meer op z'n hoofd.“

„Sst... zachtjes, anders hoort hij 't.“

„Nou — hij zal 't toch wel al weten?“

DAT ZAL WEL.

De gids: „Ziet u nu eens naar dat half ingestorte kasteel — dat is minstens achthonderd jaar oud. Zulke oude kasteelen bouwen ze tegenwoordig niet meer!“

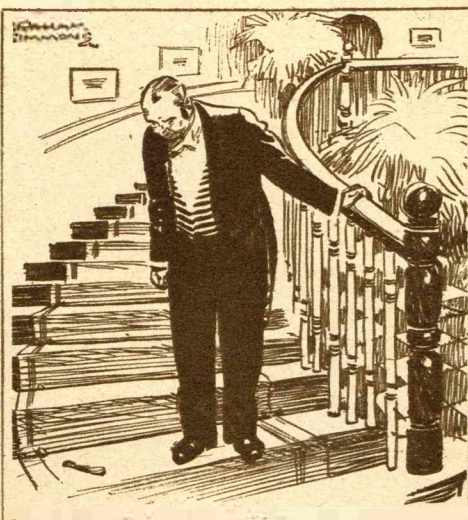
EEN MOOI NUMMER.

Jonge dame, tot vriendin: „Hij noemt me juweeltje en hij brengt bonbons voor me mee.... ik wou dat ie 't maar andersom deed!“

VOORZICHTIG.

Dokter (patiënt ontmoetend): „Zoo.... en hoe maakt u 't?“

Kennis: „Kost 't me wat als ik antwoord?“

De huisknecht (den morgen na het partijtje een zilveren lepel op de trap vindend): „Hm, een van de gasten schijnt een gaatje in z'n zak gehad te hebben.“
 (London Opinion.)

TEVREDEN.

Iemand had het altijd over zijn „stuk grond” en wanneer men hem hoorde spreken over alles wat hij er op verbouwde, moest het een soort aardsch paradijs zijn. Toen zijn vrienden eens naar zijn tuinarbeid gingen kijken, zagen zij da: het „stuk grond” een onnoozel vierkant tuintje was van nog geen zes meter. Toen zij lucht gaven aan hun verwondering, zeide de tevreden tuinier: „Ja, groot is het niet, maar denk eens aan de hoogte en diepte.“

NOG ERGER.

„Je zult hard moeten werken als je die millionairsochters krijgen wilt.“

„Da's niks — als ik haar niet krijg moet ik nog harder werken.“

TOCH WAAR.

„Ik zag iets over den grond loopen zonder beenen.“

„Dat is vast een leugen.“

„Toch niet, het was water!“

TRAAGHEID.

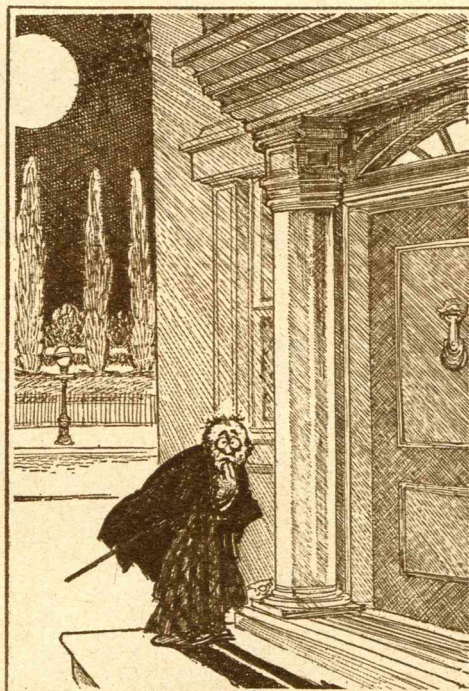
Meneer Mik: „Vind jij mevrouw Mak niet verschrikkelijk langzaam?“

Mevrouw Mik: „Nou! Ze heeft veertig jaar noodig gehad om twee en dertig te worden.“

't EENIGE?

A.: „Zijn je kinder-idealen ooit verwezenlijkt?“

B.: „Ja, ik was als kleine jongen doodsbang dat mijn haar geknipt werd en heb toen dikwijls gewenscht, dat ik kaalhoofdig mocht zijn.“

Stem door de deur: „Ben jij daar, Jacobus?“

De man: „Ze zegt Jacobus...! Als ze Jaap gezegd had was ik naar binnen gegaan.“
 (Life.)

Echtgenoot: „'t Is zeker jammer dat die dief van nacht je horloge gestolen heeft, beste vrouw; maar er is toch iets waarvoor wij hem fdankbaar moeten zijn.“

Zij: „En waarvoor dan?“

Hij: „Dat hij 't kind niet wakker maakte.“

HALF OM HALF.

„Ik vroeg je honderd pop te leen en je geeft er maar vijftig!“

„Dat is billijk dukt me — nu komen we er ieder vijftig tekort.“

